

forekommer mig, at her har Justitsministeriet taget Broderparten. Hvad der af hele dette Anliggende bliver tilbage for Kultusministeriet, er, saa vidt jeg ser, kun det, at det sidste skal udnævne det ene Medlem af Overværgeraadet, hvortil naturligvis kommer det Tilsyn, det altid maa have med Skoleundervisningen. Nu er det vistnok ganske klart, at der er Ting, som maa henhøre under Justitsministeriet, f. Eks. Spørgsmaalet om Forældremyndigheden og om, hvad der skal gøres ved de forbryderiske Børn. Men der er andre Sider af denne Lov, som man tidligere har ment burde være forbeholdte Kultusministeriet. Kommissionen har i denne Henseende været meget varsom med at udtrykke sig bestemt; den har sagt „vedkommende Minister“ med fuld Bevidsthed om, at den ikke derved afgjorde, om det skulde være Kultus- eller Justitsministeren. Lovgivningsmagten har, som bekendt, gennem Finansloven henlagt meget store Virksomheder paa dette Omraade under Kultusministeriet, hvilke nu ville komme under Justitsministeriet. Der skelnes jo mellem Plejehjem, altsaa Familiehjem, Børnehjem og Opdragelsesanstalter. Alt Tilsyn med Børnehjem har hidtil hørt under Kultusministeriet, og det er paa dette Budget, alle Understøttelser til saadanne Hjem fra gammel Tid ere opførte, ligesom det er der, at Plejehjemsforeninger og Bøggildgaard faa deres Tilskud. Men ikke nok hermed. Ogsaa Institutioner, som nærmest have at gøre med, hvad Lovforslaget kalder særlig vanskelige, vi kunne godt kalde dem forbryderiske Børn, som Flakkebjerg og Landrupgaard, findes paa Kultusministeriets Budget, hvor mærkværdigt nok ogsaa Understøttelsen til kristelig Forening til vildfarne Børns Redning har fundet Plads, dog blandt de ekstraordinære Udgifter. Det har maaske alt sammen udviklet sig tilfældigt, men den Grundtanke skulde dog vel kunne findes udtrykt deri, at Tilsynet med de Hjem, hvor Undervisningen efter Folkeskolens Regler og den Opdragelse, der dermed er forbunden, er Hovedsagen, hører under Kultusministeriet. Anerkendelsen af disse Hjem bør efter denne Regel, hvis den anses for rationel, gives af Kultusministeren og ikke af Justitsministeren, og det samme gælder om Reglerne for de der anbragte Børns Stilling i det hele — det vil være den ene naturlige Fordeling af Rollerne —, hvorimod de Opdragelsesanstalter, der enten ligefrem ere beregnede paa de særdeles vanskelige Børn,

eller i alt Fald tillige optage disse, forblive under Justitsministeriet, fordi der her væsentlig er Spørgsmaal om at drage Børnene bort fra en Opdragelse, som har været slet eller har ledet til Forbrydelse. Det forekommer mig, at der uden i øvrigt at forandre Loven til Gavn for Sagen maatte kunne tilvejebringes en rimeligere Fordeling af Tilsynet mellem de to Ministerier. Der kan nemlig, saa vidt jeg skønner, ikke være noget til Hinder for, at Overinspektøren, som tilser alle tre Slags Hjem, med Hensyn til Børnehjemmene gør Indstilling om Anerkendelse eller Fratagelse af Anerkendelse samt om Fastsættelse af Grundregler osv., til Kultusministeriet, medens han for Opdragelsesanstaltens Vedkommende, i alt Fald de væsentligste, indstiller til Justitsministeriet. Jeg tror, at Sagen derved i sig selv vilde nyde bedre Fremme, idet jeg forudsætter, at hvert Ministerium vil gaa frem efter de Normer og Regler, som dets nærmeste Opgave foreskriver det.

Jeg gentager, at jeg ikke skal komme ind paa de forskellige Enkeltheder, som jeg endnu kunde have Anledning til at berøre, idet jeg mener, at der derom bedst vil kunne forhandles i et Udvalg. Jeg har kun villet fremhæve de Punkter, hvor der synes at være særlig Opfordring til at overveje, om ikke visse Lempelser i Forslaget ville være hensigtsmæssige og rigtige. Men jeg tror tillige at kunne udtale, at hvad jeg her har haft at indvende, ikke er af den Beskaffenhed, at det vil kunne være nogen virkelig Hindring for at fremme Lovforslaget, som jo i øvrigt alle ere enige om at anse for godt, hensigtsmæssigt og samfundsgavnligt, og som man derfor fra alle Sider ønsker ført til et heldigt Resultat. Jeg skal anbefale Forslaget paa det bedste til videre Fremme i dette Ting.

Johansen: Det glædede mig at høre det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) ndtale sig om Lovforslaget i dets Helhed, som han gjorde, idet han gav Forslaget sin Tilslutning, saa jeg har Haab om, at vi skulle faa dette store og vigtige Lovforslag ført igennem. De Bemærkninger, som det ærede Medlem gjorde med Hensyn til, hvorvidt dette staar i fuld Overensstemmelse med den øvrige Lovgivning, skal jeg ikke komme ind paa; jeg nærer i alt Fald ikke saa store Betænkeligheder, som den meget ærede Taler gjorde.

Det, som det ærede Medlem i Særdeleshed dvælede ved, og som jo ogsaa er af overordentlig stor Betydning, er For-